

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6013/2025
28.05.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Момчило М. Ковачевић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Наташа Куљак, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3874/24 од 11.12.2024. године, у седници одржаној 28.05.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3874/24 од 11.12.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 3874/24 од 11.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П 11879/21 од 11.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужилац власник непокретности - породичне стамбене зграде, уписане у Б ЛН - 1, део на парцели .., број зграде 1, у Ул. ... бр. ..., ЛН бр. ... КО Ниш, Црвени крст и помоћне зграде уписане у Б ЛН - 1 део, на парцели .., број зграде 2, у Ул. ... бр. ..., ЛН ... КО Ниш - Црвени крст, са уделом у размери која ће бити прецизирана вештачењем, што је тужена дужна да призна и трпи да се ово право тужиоцу упише у јавним књигама непокретности. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 108.905,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 3874/24 од 11.12.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог, прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је утврђење својине тужиоца на непокретности, а одлука о одбијању тужбеног захтева тужиоца донета је применом одговарајућих одредби материјалног права на утврђено чињенично стање, на основу кога је тужбени захтев одбијен. Наводима ревизије тужиоца указује се на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање што није разлог за изјављивање посебне ревизије, нити се посебна ревизија може изјавити због битних повреда одредаба парничног поступка. Указивање тужиоца на погрешну примену материјалног права није од утицаја јер за примену института посебне ревизије није од значаја свака погрешна примена материјалног права на конкретно утврђено чињенично стање, већ само она која је од општег значаја за остваривање и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења, што овде није случај.

На основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења у овој правној ствари поднета је 09.06.2021. године, а вредност предмета спора 10.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**